

ပြည်ထောင်စု

ခေတ်ပျိုဖြူ

မျက်ရည်များဖြင့်
သိကုံးသောအတ္ထုပ္ပတ္တိ

(အပြင်းစားအချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

“ဂျိမ်း”

ကျယ်လောင်သောမိုးခြိမ်းသံ ကြားလိုက်သောအချိန် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တုန်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်ရှိ သွပ်အမိုးပြားပေါ်သို့ မိုးစက်များ ခုန်ဆင်းလာသံကြားရသည်။ နှလုံးသွေးတို့ ဆူဝေလာကြသည်။ ခုတင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်မိသည်။

မိုး . . . မိုးတွေ ရွာနေပြီ။ မိုးတွေ ရွာနေပြီ။

အသိဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသူတစ်ဦးပမာ သူ လမ်းလျှောက်သွားမိသည်။ သွပ်အမိုးပေါ် မိုးစက် ကျသံများက ပို၍ ဆူညံပြင်းထန်လို့လာလေပြီ။ ထို့အတူ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ သွေးတို့သည်လည်း ပြင်းထန်စွာ ဆူဝေနေကြပြီ။ အစောကငြိမ်သက်နေသော သူ့နှလုံးသားသည် လည်း အပြင်သို့ ခုန်ထွက်တော့မည့်အလား တွန်းထိုးရုန်းကန်နေလေပြီ။

သူ့ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းလို့သွားကြ၏ ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ဆက်လျှောက်၍ မရတော့။ သူ့ရှေ့တွင် သံတိုင်များက စီးကာလို့ထားနေသည်။

“လွှတ် . . . ငါ့ကိုလွှတ်၊ ငါ့ကို ဘာလို့ ပိတ်လှောင်ထားကြတာလဲ”

သံတိုင်များအား အတင်းလှုပ်ခါကာ သူ အော်သည်။ သို့သော် မည်သူမှ သူ့အနားရောက်မ လာကြ။ သံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ဒူးတို့ ညွတ်ခွေကျသွားတော့သည်။ အပြင်လောကမှ မိုးသည် သည်းသည်းမည်းမည်း အားကောင်းစွာ ရွာသွန်းလို့နေပါ၏ ။

“လွှတ် . . . ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော့် ချစ်သူလေး ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော်သွားမှဖြစ်မယ်၊ မိုးရေထဲမှာ သူ စောင့်နေရှာမှာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးကြပါဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ် . . . ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်ပေးကြပါ၊ သူ . . . သူတစ်ယောက်တည်း ကြောက်နေတော့မယ်”

ပြောလည်းပြော သံတိုင်ကိုလည်း ဒေါသတကြီး တွန်းထိုးနေမိ၏။

“တဂျိုင်းဂျိုင်း” နဲ့ သံတိုင်လှုပ်ခါသံက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လို့နေသည်။

ထိုအခါ လူတချို့ သူရှိရာရောက်လာကြလေသည်။ သူ

အားတက်သွားမိ၏။ သူ အဲဒီ လူတွေအား ဝမ်းသာအားရကြည့်ရင်း ပြောမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးကြပါဗျာနော်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ ကျွန်တော် ချိန်းထားလို့ပါ”

“ဂျိမ်း”

ကျယ်လောင်သောမိုးခြိမ်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လို့ လာပြန်သည်။

“ဟော . . . ခင်ဗျားတို့ကြားတယ် မဟုတ်လား၊

ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ခေါ်သံကို၊ မောင် . . . မောင်လာပြီ ရတီ”

သူ့စကားတို့ကို သူ့ရှေ့က လူသုံးဦးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် ထိုလူသုံးဦးသည် သူတို့အချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကြည့်ကာ သူ့ကိုချည်နှောင်ကြတော့သည်။ သူ အားရှိသ၍ ရုန်းကန်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း -

“ဘာလုပ်တာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိကြဘူးလား၊

ကျွန်တော့်ချစ်သူ မိုးရေထဲမှာ ကျွန်တော်မလာမချင်း စောင့်နေရှာမှာဗျ၊

နှလုံးသားမရှိတဲ့လူတွေ၊ လွတ် . . . ငါ့ကိုလွတ်”

ရုန်းကန်ခြင်းက လွတ်မြောက်မှုဖြစ်မလား။ အင်အားခြင်းသည်

မမျှတချေ။ သိပ်မကြာခင် ဥပဓိရုပ်သန့်သန့်နှင့် လူတစ်ဦးရောက်လာလေသည်။

ထိုဥပဓိရုပ်သန့်သန့်နှင့်လူက ရုန်းကန်တွန်းထိုးနေသောသူ့အား

စိတ်မသက်မသာသော အကြည့်မျိုးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း -

“မောင်နေည့်၊ . . . သတိထားမှပေါ့ကွာ၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး

ဆရာပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

“မောင်နေည့်၊ . . . မင်းချစ်သူဟာ မရှိတော့ဘူးလေ၊ သူက မရှိတော့ဘူး၊ သူက သေသွားပြီ လေ မောင်နေည့်”

“ဘာ . . . ခင်ဗျားကြီး မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့၊ သူရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို နှလုံးသားမရှိတဲ့လူတွေကို ပြောရတာ လေကုန်တယ်ဗျာ၊ အာပေါက်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ လွှတ်ပေးကြပါဗျာ၊ အရူးတွေ၊ ဟော . . . မိုးတွေအရမ်းသည်းနေပြီ၊ ကျွန်တော် သွားမှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားပါရစေ၊ ဟော . . . မိုးခြမ်းသံ ကြားလား၊ သူက မိုးခြမ်းရင် အရမ်းကြောက်တတ်တာဗျ၊ အခုလောက်ဆို မိုးရေထဲမှာ သူ အရမ်းကြောက်နေတော့မယ်၊ ကျွန်တော် သွားပါရစေတော့”

သူ့စကားအဆုံး ဥပဓိရုပ်သန့်သန့်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘေးက လူသုံးဦးကို ဦးခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်လေသည်။

ပျော်လိုက်တာ။ သူ သွားရတော့မည်။ ရတီ မကြောက်နဲ့နော်။ မောင်လာပြီ၊ မောင် မင်းဆီလာနေပြီလေ။

“အင်းလေ . . . တားမရရင်လည်းသွားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ . . . ဆေးတစ်လုံးတော့ထိုးရမယ်၊ အဲဒီ ဆေးထိုးပြီးသွားမှ မောင်နေည့်ကို မင်းရဲ့ချစ်သူကောင်မလေးဆီ ဆရာတို့က သွားခွင့်ပြုမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မောင်နေည့်”

သူ ခဏတွေဝေသွား၏ ။ အို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူဆီသွားရဖို့က အရေးကြီးသည်။ မိုးရေထဲမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်တည်းရယ်

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့ . . . ဆရာက မညာပါဘူးကွာ”

ဆရာက မညာဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။ ညာနေတဲ့ဆရာတွေ

လောကမှာအများကြီး။ သွေးကြောထဲ အရည်တချို့ ထိုးသွင်းကြ၏ ။ သူ မရုန်းဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေပေးသည်။ ရတီဆီသို့ သူသွားချင်လှလေပြီ။ အပြင်မှာ မိုးတွေက “တဝုန်းဝုန်း” လျှပ်ရောင်တွေက ပြိုးပြက်ဝင်းလဲ့လို့။

ရတီဆီ သူသွားနေပြီ။ မိုးရေထဲမှာ ရတီဆီကို သူပြေးသွားနေမိသည်။ ရတီရေ၊ မောင်လာပြီ မကြောက်နဲ့နော်။

အခုတော့ အစောက ဆူညံနေသော အခန်းလေးသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။ ခုတင်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် အိပ်မောကျလို့နေလေသည်။ ခဏအကြာမှာတော့ ထိုအခန်းလေးကို သော့ခတ်ကာ လူတစ်စု ပြန်ထွက်သွားကြလေတော့သည်။ အပြင်မှာ မိုးကသည်းတုန်း။

*

“ထိုင်ပါ မောင်ပြည်စိုး”

စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဝင်းကို ညွှန်ပြသော ထိုင်ခုံလေးတွင် ပြည်စိုးက တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဆရာ . . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နေညိုရဲ့ အခြေအနေ ထူးခြားရဲ့လားဆရာ”

ပြည်စိုးအမေးကို ဒေါက်တာဝင်းကိုက ပြုံးရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ

“အဲဒီ အကြောင်း မောင်ပြည်စိုးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးရအောင်လို့ . . . မောင်ပြည်စိုးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

“မောင်နေညိုရဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို

ဆရာအားလုံးသိချင်တယ်။ ကုသမှုအတွက်လည်း လိုအပ်နေတယ် မောင်ပြည်စိုး၊ ဆရာတို့ဆေးပညာမှာ အထူးကုတွေနဲ့ ရောဂါကိုရှာဖွေလို့မရတော့ဘူးဆိုရင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကုသနည်းတွေနဲ့ ရောဂါကို ရှာဖွေရပါတယ်။ လူနာရဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို ပြန်စစ်တာပေါ့။ ဇစ်မြစ်ကိုတွေ့ရတဲ့အခါကျတော့မှ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ပြန်တွေးယူပြီးကုသရတယ်။ အဲဒါကို ဆေးပညာမှာတော့ (Regression Therapy) လို့ခေါ်တယ် မောင်ပြည်စိုး၊ ဆရာသတိထားမိသလောက်ဆိုရင်တော့ မောင်နေညိုမှာ မိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတချို့ရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ မောင်နေညိုဟာ တခြားအချိန်တွေမှာ သာမန် သူလို ကိုယ်လို အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေတတ်ပေမယ့် မိုးရွာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးခြမ်းသံကြားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်တွေဟာ မငြိမ်ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဆေးပညာအရတော့ စိတ်ကစဉ်းကလျားဝေဒနာ (Schizophrenia) လို့ခေါ်တာပေါ့။ အဲဒီ အတွက် သူ့ရဲ့အတိတ်က အကြောင်းအရာတွေကို ဆရာသိဖို့လိုအပ်လာတဲ့အတွက် မောင်ပြည်စိုးကို အခုလိုခေါ်တွေ့ရတာ ပါ”

ဒေါက်တာဝင်းကိုရဲ့စကားအဆုံး ပြည်စိုးက စိတ်မသက်သာစွာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ခု ချလိုက်လေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မျက်နှာကို လက်နှင့်လည်း မကြာခဏပွတ်သုတ်နေချေ ၏ ။

“ဆရာသိရသလောက် မောင်နေညိုမှာက ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ သိရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ . . . အခုအချိန်မှာ နေညို့အတွက် အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်လို့ ပြောရမှာပါဆရာ”

“ဪ”

ဒေါက်တာဝင်းကိုက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်ရှိ၏။

“တကယ်တော့ . . . ဒီအကြောင်းတွေကို စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော် ပြန်မပြောချင်တာ အမှန်ပါဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ . . . အခုဆရာက ကုသရေးအတွက် လိုအပ်လာတယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ် ဆရာ၊ ဟုတ်ပါတယ် . . . ဆရာပြောသလိုပါပဲ၊ နေညိုရဲ့အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မိုးရေတွေ မိုးစက်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒါကြောင့် မိုးတွေရွာတိုင်း သူ့အတိတ်က ဒဏ်ရာက ပြန်နိုးထလာတတ်တယ်လေ”

ဒေါက်တာဝင်းကိုက ပြည်စိုးရဲ့စကားတွေကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ စူးစိုက်နားထောင်လို့နေသည်။ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦးက သူတို့နှစ်ဦးရှေ့သို့ ကော်ဖီနှစ်ခွက် လာချပေးကာ ထွက်သွားသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး မောင်ပြည်စိုး၊ ကော်ဖီသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

ကော်ဖီခွက်က အငွေ့လေးတွေကိုငေးရင်း တစ်ဦးတည်းပြောသလို ပြည်စိုး၏ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်သံအား ဒေါက်တာဝင်းကိုက ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်သေးသည်။

“နေညို၊ နေညို . . . အခုထိ မိုးတွေရွာရင် မင်းငိုနေရတုန်းပဲလား သူငယ်ချင်းရယ်”

အတိတ်ကို သတိရသွားသော ပြည်စိုး၏ မျက်ဝန်တို့သည် ဆွေးရီမှိုင်းဖျော့လို့ သွားတော့သည်။
ဒေါက်တာဝင်းကိုတစ်ယောက်ပြည်စိုးပြောသောအကြောင်းအရာများကြား မျောပါသွားတော့သည်။ နာရီတွေ နောက်ပြန်လည်ကုန်၏။ ကော်ဖီခွက်များကား အေးစက်လို့။

အခန်း (၁)

ရှင်သန်ချိန် တိုတောင်းသောဘဝကို သူကတော့ လူပီသစွာ
အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ဖြတ်သန်းချင်လာသည်။

ဂျိုက်ဘုတ် (White board) ဖြူလေးပေါ်တွင် သူစာရေးနေစဉ်
ဘုတ်ဘုတ်နှင့်ညှိလုံးတို့ထံမှ ကျွတ်စီ ကျွတ်စီ ဆူညံသံထွက်လာ၍ သူ တစ်ချက်
လှမ်းငေါက်ရသေးသည်။ ကလေးနှစ်ဦးက သူ လှမ်းဟန့်လိုက်တော့လည်း
မျက်နှာပိုးလေးတွေ ကိုယ်စီသတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

တကယ်တော့ . . . နေညိုသည် ကျူရှင်ဆရာ မဟုတ်သလို
ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် လည်း မဟုတ်ချေ။ သူနှင့် အိမ်ချင်းကပ်လျက်မှ
နှမ်းပါးသော ကလေးနှစ်ဦးကို အခမဲ့ စာလာသင်ပေးခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။
နှမ်းပါးသောမိသားစုဖြစ်သောကြောင့် ကလေးငယ်နှစ်ဦးအား ကျောင်းပင်
အနိုင်နိုင်ထားရ၍ ပြင်ပကျူရှင် မထားနိုင်ကြပါချေ။ အဲဒီ အခါ ကလေးနှစ်ဦးမှာ
စာမလိုက်နိုင်ကြ။ စာမလိုက်နိုင်သောအခါ ကျောင်းမပျော်တော့။ ကျောင်းစာတွင်
စိတ်မပါကြတော့ ကျောင်းလစ်တတ်လာကြ၏ ။

တစ်နေ့ ကလေးနှစ်ဦး၏ မိခင် မမြက ကလေးနှစ်ဦးကို
ရိုက်နှက်ဆုံးမသံကြား၍ သူက ဝင်ရောက်တားမြစ်မိ၏ ။ ထိုအခါမှ မမြက
ငိုကြွေးချက်မ အကြောင်းစုံပြောပြတော့၏ ။ ကလေးနှစ်ဦးက ငါးတန်း၊ တစ်ဦးက
သုံးတန်း။ ကျောင်းမတက်၍ ကျောင်းမှ တိုင်စာရောက်လာမှ ဝမ်းရေးအတွက်
ဈေးဗန်းခေါင်းရွက်ကာ အရပ်တကာလှည့် ဈေးရောင်းရရှိသော မိခင်က
သိရလေသည်။ ကလေးငယ်နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ပါးစပ်က တူညီစွာ
“ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး အမေ” ဟု ပြောလေတော့ မမြ ခင်ဗျာ
ရင်ကျိုးရလေပြီပေါ့။

ထိုအခါမှ သူက ကလေးနှစ်ဦးအား ဘာကြောင့်

ကျောင်းမနေချင်ရသည်ကို ချောမော့မေးမြန်းရလေသည်။ ထိုအခါ . . .
ဘုတ်ဘုတ်နှင့် ညှိလုံးတို့က “ကျောင်းကသင်တဲ့စာတွေ တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး
ဦးဦးနေညီ” ဟု တူညီစွာ ဖြေကြတော့သည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ၏ ။

ထိုနေ့ကစပြီး ဘုတ်ဘုတ်နှင့်ညှိလုံးတို့အား သူ
စာသင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုဆို အတော်ပင် ဟုတ်နေလေပြီ။ သူတို့လေးတွေ
ကျောင်းမှန်မှန်တက်လာကြလေသည်။ မမြက တဖွဖွကျေးဇူးတင်၍ မဆုံး။
ဒီနေ့တော့ သူတို့လေးတွေကို စာမသင်ပေးဘဲ ပြင်ပဗဟုသုတ အနေနှင့်
ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် သင်ပေးလေသည်။ ကျောင်းစာချည်း သင်နေလျှင် ကလေးတွေ
ငြီးငွေ့လာနိုင်သည်ဟု သူကတော့ ယူဆလေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့လေးတွေသည်
ဗမ္မဘာသာဝင်ကလေးတွေ ဖြစ်သောကြောင့် သူ ဒီကဗျာလေးအား
သင်ပေးလိုစိတ်ရှိခဲ့ခြင်းပင်။

*

ငါတို့ိဘုရား
ကဆုန်လပြည့် နေ့သောကြာ
ဘုရားဖွားတဲ့ နေ့မြတ်ပါ။
သက္ကရာဇ်မှာ ခြောက်ဆယ့်ရှစ်
သုဒ္ဓေါမင်းဖ - စစ်။
မယာဒေဝီ မွေးမယ်တော်
ကပိလဝတ် နေပြည်တော်
သာကီမျိုးနော် ထင်ရှားလှ

နွယ်တော် ဂေါတမ။

သိဒ္ဓတ္ထတုံ မည်နာမံ

ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ ထီးနန်းစံ။

နှစ်ဆယ့်ကိုးမှန် တောထွက်သွား

ခြောက်နှစ်ကျင့်တရား။

သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်လေတုံ

တစ်ရာသုံးခုကြုံ

လပြည့်ကဆုန် ဗဒ္ဓဟူး

ဘုရားဖြစ်တဲ့ နေအထူး

တရားဦးမြတ် မွှာစက္ကေ

ဝါဆိုလပြည့် ဟောစနေ

သက်ရှစ်ဆယ်လေး တိုင်အောင်ထိ

သတ္တဝါအကျိုး သယ်ပိုး၏ ။

သောင်းထိုက်မှူးကြီး တို့မြတ်စွာ

ဘုံသုံးပါးလုံး ထင်ရှားပါ။

လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ လွန်ကျော်ကြား

ငါတို့ ဘုရား၊ ငါတို့ဘုရား။

သူက ဘုတ်ဘုတ်နှင့်ညှိလုံးတို့နှစ်ဦးအား ကဗျာလေးအား
နုတ်တိုက်ချပေးတော့ အားပါးတရ လိုက်ပြီးရွတ်ဆိုကြ၏။ ကဗျာလေးသည်
ကာရန်မိကာ ရွတ်ဆိုကောင်းတာလည်းပါမည်ပေါ့။ ကဗျာအနက်
အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သေချာရှင်းပြပေး၏။ ပြီးမှ သူက သူ့လက်ရေးနှင့်ကူးထားသော
ကဗျာစာရွက်လေးနှစ်ရွက်အား တစ်ယောက် တစ်ယောက်စီ ဝေပေးလိုက်ရင်း -

“ကဲ . . . ဘုတ်ဘုတ်နဲ့ညှိလုံးတို့နှစ်ဦးအား ကဗျာလေးကို
ဒီညကျက်ရမယ်နော်၊ မနက်ဖြန် အလွတ်ရွတ်နိုင်ရမယ်နော်၊
မှန်အောင်ရွတ်နိုင်တဲ့လူကို မုန့်ကျွေးမယ်”

ဘုတ်ဘုတ်နှင့်ညှိလုံးတို့နှစ်ဦးစလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြကြလေ၏။

“အေ . . . နေညှိ ကောင်လေး”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဘုတ်ဘုတ်နှင့်ညှိလုံးတို့နှစ်ဦးရဲ့
ဖခင်ကိုဝင်းမောင်သည် လေးဘက်မထောက်ရုံတမယ်
အိမ်ပေါ်သို့တက်လာတာတွေ့ရသည်။ ကိုဝင်းမောင်သည် အလုပ်
ဘာမှမလုပ်ဘဲအရက်သာ သောက်နေသူတစ်ဦးပင်။

“ငါ့သားသမီးလေးတွေကို အခုလို စာသင်ပေးတာ
ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ ကောင်လေး . . . အေ”

သူ အသာပဲပြုံးရင်း -

“ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ရင် အရက်လျှော့သောက်ပေါ့ဗျာ”
ဟုဆိုတော့ ကိုဝင်းမောင်က ရီဝေဝေလေးပြုံးရင်း -

“ဟ . . . လျှော့သောက်တာပေါ့ ကောင်လေးရ၊ လျှော့လွန်းလို့ ဒီမှာ

စလွယ်တောင်သိုင်းထားတယ်လေကွာ၊ ဒီမှာ” ဆိုပြီး ပခုံးမှာ စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ ပုဆိုးကို ပြတော့ သည်။ သူ့ဟာသူတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။

အင်း . . . သူပြောတာလည်း မမှားပါဘူးလေ။

“ကဲ . . . ဘုတ်ဘုတ်နဲ့ညှိလုံး၊ ကဗျာလေးကို သေချာကျက်ထားကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးဦးနေညှိ”

သူနာရီကိုတစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း -

“ကဲ ကိုဝင်းမောင် . . . ကျွန်တော်လည်း သွားမယ်ဗျာ၊ အဖေ့ဆိုင် ပြေးသိမ်းပေးရဦးမယ်ဗျ”

ဟု နှုတ်ဆက်တော့ ပုလင်းမော့နေသော ကိုဝင်းမောင်က လက်ကာပြနိုင်ရှာလေသည်။ စိတ်မသက်သာစွာ တစ်ချက်ကြည့်ကာ နေညှိထွက်ခဲ့တော့သည်။ ကောင်းကင်ကြီးသည် မိုးရိပ်ဆင်လို့နေချေပြီ။

အင်း . . . မိုးကတော့ ရွာမယ့်ပုံပါပဲ။

*

ဆိုင်ရောက်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူအား မိုးမိမှာစိုး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး နေညှိတစ်ဦးတည်းသာ ဆိုင်သိမ်းနေလိုက်၏ ။ မိမိကလူငယ်မိုးမိလည်း ကိစ္စမရှိ။ ပြီးတော့ အဖေ့မှာ လေးဘက်နာရီတာလည်းပါသည်။

ဖိုက်ဘာ (Fiber) ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းဆိုင်လေးမို့ သိမ်းဆည်းရတာ မြန်သည်။ သိပ်တော့ ဝန်မကျယ်လှချေ။ အမေရှိစဉ်ကတော့ သူ ဆိုင်ကို လှည့်တောင်မကြည့်ခဲ့ပါ။ အမေဆုံးသွားတော့မှ တစ်ဦးတည်း မနိုင်မနင်းဖြစ်ရရှာသောအဖေ့ကို သနားကာ သူ ကူညီပေးရခြင်းပင်။

ဆိုင်သိမ်းအပြီး သော့ခတ်လိုက်စဉ်မှာပဲ မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး စတင်ရွာသွန်းလေတော့သည်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ -

“နေညို”

ခေါ်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးရေထဲမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပြည်စိုးကို တွေ့ရလေသည်။

“နေညို . . . မိုးရေ ပတ်ချိုးရအောင် ထွက်ခဲ့လေကွာ”

မိုးသံလေသံကြောင့် ပြည်စိုးက သူကြားအောင် အော်ပြောသည်။ ပြည်စိုးစကားအား သဘောတူကာ မိုးရေထဲသို့ သူတို့ ထွက်လိုက်ခြင်းသည် သူမနှင့်သူ စတင်ဆုံစည်းမှုနှင့် အစသာ ဖြစ်လေသည်။

နှလုံးသားတစ်ခု၏ ပိတ်ကားအဖွင့်သည် မိုးသည်းနေ၌ စတင်ခဲ့၏ ။

မိုးရေထဲလျှောက်သွားရသောဖီလင်သည် တကယ်နှစ်လိုဖွယ်ရာ အရသာတစ်မျိုးသာဖြစ် သည်။ ဘာနဲ့မှမတူ။ မိုးစက်တွေကို ဆွေးလျလျ ခံစားချက်တစ်မျိုးကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်သည်ဟု သူထင်သည်။

သူနဲ့ပြည်စိုးတို့ ရေလျှံနေသော လမ်းမထက်ဝယ် ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်နဲ့ဖြတ်မောင်းကြ သည်။ ထိုအခါ ရေပန်းများက ဖွာခနဲ။ လှပစွာ ဖွာထွက်လာသော ရေများနှင့်အတူ သူနဲ့ပြည်စိုး ကလေးငယ်လေးများလို ပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်အော်မိကြလေသည်။ မိုးတွင်းမှာ မွေးလေသည့်မို့လားမသိ နေညိုသည် မိုးစက်များကို နှစ်သက်လေသည်။

သူနဲ့ပြည်စိုးရဲ့ တူညီသောအကျင့်တစ်ခုက မိုးသည်းလာရင် မိုးရေမချိုးရရင် မနေနိုင်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ငယ်စဉ်ကဆို ဖင်ချွတ်၍ ကိုယ်လုံးတီလေးတွေနှင့် ကော်ဘောလုံးလေးကို မိုးရွာထဲ ကန်ခဲ့ကြသည်။ သိပ်ကြာလာတော့ မိဘများက တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် လိုက်ခေါ်ရတော့သည်။

ပြည်စိုးသည် သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်
သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပင်။ ညီအစ်ကိုအရင်းသဖွယ် ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ပြည်စိုး . . . မြို့အထွက်တောင်ဘက်ကို မောင်းကွာ”

ရှေ့က မောင်းနေသောပြည်စိုးကလည်း နှစ်ခါမပြောရ။
ဆိုင်ကယ်လေးကို မြို့လေးရဲ့ တောင်ဘက်အရပ်ဆီ ဦးတည်လိုက်လေသည်။ မိုးက
သည်းလွန်း၍ မိုးမှောင်ကျသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ လျှပ်များက ဝင်းခနဲပြက်ကာ
ကျယ်လောင်စွာ မိုးခြိမ်းသည်။ အင်း ဒီမိုးက ခြိမ်းလည်းခြိမ်းသည်၊ ရွာလည်းရွာ၏ ။
ခြိမ်းတဲ့မိုးက မရွာဘူးဆိုတာ မမှန်ပါလား။

မိုးမှောင်ကျနေသောကြောင့် ဆိုင်ကယ်ရှေ့မီး ဖွင့်ထားရလေသည်။
သူနဲ့ပြည်စိုးသည် မြို့လေးရဲ့တောင်ဘက် မြို့အထွက်သို့ပင် ရောက်နေခဲ့ပြီ၊ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ ဆိုင်ကယ်မီးရောင်ရှေ့ မိုးသည်းထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ဦး
လက်ပြတားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မိုးသည်းထဲမို့ ရုတ်တရက် ဘယ်သူဘယ်ဝါ မကွဲပြား။ ပြည်စိုးက
ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မိုးရေထဲမှ သူတို့ဆိုင်ကယ်အား
လက်ပြတားသူကို မြင်လိုက်တော့ ပြည်စိုးမျက်လုံးပြူးကျယ်သွားချေ၏ ။

“ဟင် . . . ရွှေစင်”

ပြည်စိုးရဲ့ အာမေဍိတ်သံကြောင့် သေချာကြည့်မိတော့မှ အဲဒီ
မိန်းကလေးသည် ပြည်စိုးရဲ့ မောင့်မူပိုင်ရှင် ရွှေစင်ဆိုသော
ကောင်မလေးဖြစ်နေလေ၏ ။ ပြည်စိုးရော ကောင်မလေးပါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
အံ့အားသင့်စွာ မင်သက်နေကြလေသည်။

“ရွှေစင် . . . ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာကိုရောက်နေတာလဲဟင်”

ပြည်စိုးအမေးစကားအဆုံး -

“ဂျိမ်း”

ကျယ်လောင်စွာ မိုးခြိမ်းသည်။

“အမေ”

ကျယ်လောင်သောမိုးခြိမ်းသံကြောင့် “အမေ” ဆိုသော စိုးရွံ့သံလေးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရွှေစင်ဆီမှမဟုတ်။ သူကြည့်လိုက်တော့မှ ပြည်စိုးကောင်မလေးရွှေစင်အနားမှာ မိုးရေတွေ ရွဲစိုတုန်ယင်နေတဲ့ လှပသောကြွက်စုတ်မလေးတစ်ကောင်ကို သူစတင်တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိုးခြိမ်းသံကို စိုးရွံ့စွာ နားလေးနှစ်ဖက်ကိုလည်း သူမ၏ ဖြူသွယ်သွယ် လက်ကလေးများဖြင့် အုပ်ကာ ထားရှာ၏။ လေအဝှေ့မှာ ခန္ဓာကိုယ်လေးသည်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေရှာသည်။

“ရတီကြောက်တယ် ရွှေစင်”

တုန်ယင်သော ထိုစကားသံလေးသည် သူမဆီမှ သူ စတင်ကြားရသော စကားသံလေးဖြစ်လေသည်။

“ဘာ . . . အခုမှကြောက်မနေနဲ့ရတီ၊ မြို့ထဲနီးနီးနားနားလေးပဲ စီးပါဆိုတုန်းကတော့ ပြောမရဘဲနဲ့ . . . ဟွန်း”

“ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း ရတီမှ မသိတာလို့”

ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ကလေးဆန်သော သူမပုံစံလေးကြောင့် သူ မိုးရေထဲမှာ ပြုံးမိရလေသည်။ ခေတ်ရဲ့အဆင်အပြင်နှင့် သူမသည် အတော်လှတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဆိုင်ကယ်ပျက်သွားလို့ ပြည်စိုးရယ်၊ ရတီပေါ့၊ ဪ . . . မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ရွှေစင်ရဲ့ညီမဝမ်းကွဲ ရတီမိုးမြင့်တဲ့၊ သူက ရန်ကုန်မှာနေတာလေ၊ ဒီနေ့မှ ရန်ကုန်ကနေ ဒီကို ခဏအလည်ပြန်လာတာလေ၊

အဲဒါ မိုးရွာထဲ ဆိုင်ကယ်စီးချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဆိုင်ကယ်ထွက်စီးကြတာ၊ စီးနေရင်း ဆိုင်ကယ်က ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ ထိုးရပ်သွားတာ ပြည်စိုးရဲ့၊ ကူညီပါဦးနော်”

“ကဲ နေညို . . . မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အဲဒီ တော့ မင်းလည်း ငါ့ကိုကူညီဦး”

ပြည်စိုးစကားအဆုံး ရွှေစင်နဲ့ရတီဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေး အကြည့်က သူ့ထံ ဝဲခနဲ။ ရွှေစင်နဲ့သူက ပြည်စိုး တစ်ခါမိတ်ဆက်ပေးထား၍ ဆုံဖူးကြပါသည်။ ပြည်စိုးနှင့် ရွှေစင် ရည်းစားတော့ရည်းစား ရှင်းအောင် ပြောရရင်တော့ လူသိမခံဝံ့သေးသော တိတ်တိတ်ပုန်း ရည်းစားတွေပေါ့။

ဆိုင်ကယ်ကိုစစ်ကြည့်တော့ ပလပ်ခေါင်း ရေစိုသွားခြင်းပင်။ ဒီမိုးနှင့်တော့ ပလပ်ခေါင်း ရေခြောက်အောင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ပေ။ ထို့ကြောင့် . . . သူကပဲ အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲရလေသည်။ သူ့အစီအစဉ်က သူတို့ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြည်စိုးက ရွှေစင်နှင့် ရတီကို လိုက်ဖို့၊ သူကတော့ ပျက်နေသော ဆိုင်ကယ်နှင့် မြို့ပြင်မှာ ကျန်ခဲ့မည်ပေါ့။ ပြီးမှ ပြည်စိုးက သူ့ကိုလာခေါ်။ အဲဒီ အခါမှ ပျက်နေသော ဆိုင်ကယ်အား သူမတို့ဆီ အရောက်ပြန်ပို့ရန် ဖြစ်လေသည်။

သူ့စကားအဆုံး လှပသောကြွက်စုတ်မလေးက တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်လေသည်။ ထိုအကြည့်ကြောင့် အခုအရွယ်အထိအေးအေးငြိမ်သက်နေသော သူ့နှလုံးသားသည် လူးလွန်လာသည်ကို သတိပြုမိ၏ ။

“ဖြစ်ပါ့မလား နေညို”

ပြည်စိုးက လျှာရှည်နေသေးသည်။ ချမ်းရတဲ့ကြားထဲ။ မဖြစ်တော့ရော သူက စောင့်ပေးမှာကျလို့။ ဝေးသေး၊ ချီးချမ်းအောင် ကြောက်တတ်တာ ကမ္ဘာသိ။

“ရပါတယ်ကွာ သွားပါ”

အရာရာ၌ မိမိကသာ အနစ်နာခံလိုသော စိတ်ဓာတ်သည် နေညို၏
မွေးရာပါသန္ဓေလေးတစ်ခုသာဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးပဲနော် နေညို”

ရွှေစင်တို့က ကျေးဇူးကို ပါးစပ်နှင့်ဖော်ထုတ်သော်လည်း သူမကတော့
မဝံ့မရဲ အကြည့်လေးတစ်ချက်နှင့်ဖော်ပြ၏။ ပကတိနီးပါးရေစိုအလှတရားတို့သည်
စွဲမက်ဖွယ်။

“ရပါတယ် ရွှေစင်၊ သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်တာဗျာ”

အမိပ္ပယ်ပါသော သူ့စကားကြောင့် ပြည်စိုးရော
ရွှေစင်ပါပြီးသွားကြလေ၏။ သူကတော့ အခုထိ ခေါင်းငုံ့ကာ
တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ကြွက်စုတ်မလေးကို မိုးရေထဲ ခိုးငေးမိလေသည်။

“ဪ . . . ခဏ”

သူ့အပေါ်ထပ်ဂျာကင်အား အလျင်အမြန် ချွတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . . ရတီဆိုတဲ့ကောင်မလေးအနား လျှောက်သွားပြီး -

“ရော့ . . . ဒီဂျာကင်လေး ထပ်ဝတ်သွားလိုက်၊ မင်းအတွက်
အချမ်းဒဏ်နည်းနည်းတော့ လျော့သွားမှာပါ”

“အို . . . နေပါစေ”

အစောက ဆိုင်ကယ်ကြည့်ပေးနေစဉ်က ပြည်စိုးက
သူ့အပေါ်ထပ်ဂျာကင်အား ရွှေစင်အား ဝတ်ထားစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေစင်က
အခုထိ ပြည်စိုးရဲ့ဂျာကင်အား လွမ်းခြုံထားဆဲပင်။ သမီးရည်းစားတွေကိုးနေ့။

“ဝတ်သွားပါ၊ ပြီးတော့ . . . ပြည်စိုးနဲ့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ ရတီရယ်၊ ဝတ်ခဲ့လိုက်ပါ၊ ဆိုင်ကယ်စီးရင် လေးတိုးဦးမှာ”

ရွှေစင်ကပါ ဝင်ပြောတော့မှ သမင်မျက်လုံးလေးနှင့် သူ့ကို
မပုံမရဲလေးကြည့်ကာ ...

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပဲနော် နေညီ” ဟု တိုးတိုးလေးဆိုပါ၏။ ထို့နောက်
လက်ပိုက်လျက် တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ကြွက်မလေးကို သူကပဲ ဂျာကင်အား
အတတ်နိုင်ဆုံး ရေစင်အောင်ညှစ်ကာ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်လေသည်။

လျှပ်တစ်ပြက်မှာ သူမက ဖျတ်ခနဲ မော်အကြည့်၊ အကြည့်တို့
တဒင်္ဂထိတွေ့ဆုံစည်းမှုလို့ သွားကြသည်။ ရင်ထဲ နွေးရှုလို့သွားတာမှ
ချမ်းနေသည်ပင် မေ့ချင်သယောင်။ မင်း သိပ်လှတယ် ကြွက်စုတ်မလေးရယ်။

မိုးရေထဲ၌ တစ်ဦးတည်းကျန်ခဲ့သောသူ့အား ပြည်စိုး
ဆိုင်ကယ်နောက်က သူမက တစ်ချက်မျှ လည်ပြန်ကြည့်သည်။ သူ ယဲ့ယဲ့လေး
ပြုံးပြတော့ သူမက ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲသွားလေတော့၏။
ဆိုင်ကယ်မီးနီကလေးက ဝေးလို့သွားလေပြီ။ မိုးမှောင်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း။

အကြင်နာအကြည့်လေးအကြောင်းတွေ့မိတော့ ရင်သည် နွေးခနဲပါ။

*

အခန်း (၂)

နီးနီးချင်း ပထမဦးစွာ ညက အင်္ကျီချွတ်ကလေးနှင့်
သေချာကိုချိတ်ထားသော ဂျာကင်လေးကို ကြည့်ကာ ပြုံးမိလေသည်။
ဂျာကင်လေးရေ၊ မင်းကိုတော့ ငါဘယ်တော့မှ ဝတ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။

“ဟေ့ကောင် . . . အင်္ကျီကြီးကြည့်ပြီး ဘာပြုံးဖို့ဖို့ကြီး လုပ်နေတာလဲ”

ရုတ်တရက် နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ပြည်စိုးအသံကြောင့် လူက
တုန်တက်လို့သွားရသည်။ ပြည်စိုးက နေညိုရဲ့ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လဲရင်း -

“ဘယ်လိုလဲနေညို . . . မင်း ကြွေသွားပြီမို့လား ငါ့ကောင်”

“ဘာ ကြွေရမှာလဲ၊ ကြွေရအောင် ငါက သစ်သီးမှ မဟုတ်တာ”

“အင်းလေ . . . အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဪ . . . ငါ အခု
မင်းဆီထွက်လာတော့တောင် လမ်းမှာ ရွှေစင်နဲ့ ရတီကို တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊
ရတီကတောင် မင်းအကြောင်းတွေ မေးနေသေးတယ်”

ရတီဆိုတဲ့အမည်လေး ကြားရရုံနဲ့ ရင်ခွင်သည် လှိုင်းထန်လို့
လာရလေသည်။ ခုတင်ပေါ်ဆွေ့ခနဲ ခုန်တက်လိုက်မိသည်။

“ဘာ . . . ဘာတွေ မေးတာလဲဟင် ပြည်စိုး”

ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ နေညို၏ ပြာလတောက် အမူအရာကြောင့်
ပြည်စိုးက ‘တဟားဟား’ အော်ရယ်လေသည်။ ပြီးမှ ရုပ်တည်ကြီးနှင့်။

“ဒီလိုပါပဲကွာ . . . မင်းကလည်း၊ သိချင်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ပြည်စိုး . . . မင်းပြောမှာလား၊ မပြောဘူးလား”

“ရုပ်မကြိုက်လို့ မပြောဘူးကွာ”

“အေး . . . မပြောရင် ရိုက်တယ်ကွာ”

ပြောပြီး နေညိုက ဖက်လုံးကြီးနှင့်ပြည်စိုးခေါင်းအား ‘တဒုန်းဒုန်း’
ကျွေးလေတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ပြည်စိုးက လက်နှင့်ကာရင်း -

“ဟား . . . ဟေ့ကောင် နေညို၊ ခေါင်းမူးတယ်ကွ၊ ပြောမယ် . . .
ပြောမယ်”

ဟု ငြိမ်းချမ်းရေးစစ်ပြေငြိမ်းရလေတော့သည်။

ပြောမယ်ဆိုပြီး ပြည်စိုးက ‘အဟမ်း ဟမ်း’ တွေ လုပ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ

“မင်း နေမှကောင်းရဲ့လားတဲ့၊ မိုးရေထဲမှာ အကြာကြီးဆိုတော့
အအေးမိပြီး ဖျားများဖျားနေသလားတဲ့၊ အဲဒါပဲ မေးတာပါ”

ပြည်စိုးစကားအဆုံး သူ ပီတိဖြစ်စွာ ပြုံးမိသည်။ ကြွက်စုတ်မလေးက
ဒီလိုတော့လည်း စိုးရိမ်တတ်သေးပါလား။

“အဲဒီ ရုပ်ကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နွားအိုကြီး သွားဖြီးနေတယ်ဗျို့”

ပြော ကြိုက်တာပြော။ ဒီအချိန်မှာ သူ မနာနိုင်။

“အဲဒါနဲ့ မင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲဟင် ပြည်စိုး”

“ဘာပြောရမှာလဲ . . . မင်းမှ ဘာမှမဖြစ်တာ၊ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်လို့လို့
ပြောလိုက်တာပေါ့”

“မင်းကွာ . . . နည်းနည်းပါးပါး သနားအောင်လို့ ဖျားနေတယ်
ဘာညာတော့ မပြောလိုက်ဘူး”

“နေညို . . . မင်း ရတီကို ကြွေသွားပြီလား” ဟု ကောက်ခါငင်ကာ
ပြည်စိုးမေးတော့ သူခိုးလူမိသလို သူ ဆွံ့အကြောင်အမ်းလို့ သွားရသည်။
ဆွံ့အသွားတဲ့နေညိုကို ကြည့်ရင်း ပြည်စိုးက လေးနက်စွာ ပြောသည်။

“ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်သွားတာ အပြစ်မရှိပါဘူး နေညိ၊ ဒါပေမဲ့ လွယ်တော့မလွယ်ဘူးနော် နေညိ။ သူက မိုးမခပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးမိုးမြင့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ပြီးတော့ သူ့အမေအကြောင်းလည်း မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သာမန် တော်ရုံတန်ရုံ လူထင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်မို့လည်း သူ့သမီးကို အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက သူ့ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို ပို့ထားတာပေါ့”

ဟုတ်မှာပါ။ ပြည်စိုး ရွှေစင်ကို ပိုးစဉ်ကတည်းက ဒေါ်မြသစ်ဆိုတဲ့ ရွှေစင်အဒေါ်၊ ရတီအမေကိုတော့ အသေလန့်လေသည်။ မျက်နှာက မော့ချီခက်ထန်နေတာများ တော်ရုံတန်ရုံလူ ဖျားသွားလောက်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ ဒေါ်မြသစ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာအား မြင်ယောင်လာမိသည်။ အူး ဒါကြီးက ရတီအမေတဲ့လား။ ကာတွန်းတွေထဲကလို တိန် ဆိုပြီးသာ နောက်ပြန်လဲပစ်ချင်တော့သည်။ မိုးနဲ့မြေပါပဲလား ရတီရယ်။

“မင်းကလည်းကွာ . . . ရုပ်ကြီးက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါက မင်းသိထားရအောင်လို့ ပြောပြတာပါ၊ မင်းက တစ်ခါမှလည်း ရည်းစားမထားဖူးတော့ အလဲလဲ အကွဲကွဲ ကျန်ခဲ့မှာတော့ ငါစိုးရိမ်တာ အမှန်ပဲ နေညိ၊ ငါ့အမြင်ပြောရရင်တော့ မင်းနဲ့ရတီက ဝိတ်တန်းမတူဘူး နေညိ၊ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းအသည်းလေးဟက်တက်ကွဲသွားမှာတော့ ငါစိုးရိမ်တယ် နေညိ၊ တိုးသင့် မတိုးသင့် မင်း စဉ်းစားပေါ့၊ မင်းဆက်တိုးမယ်ဆိုရင်လည်း ငါနဲ့ ရွှေစင်ကတော့ မင်းဘက်က အမြဲရှိနေမှာပါ နေညိ”

ပြည်စိုးစကားကြောင့် အားတက်ရလေသည်။

“အေးပါကွာ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ . . . မျက်နှာသွားသစ်ကွာ၊ တီးသွားဆွဲရအောင်”

မျက်နှာသစ်ရန် ထွက်ခဲ့သော်လည်း စိတ်တို့သည် အစောကလောက် မလတ်ဆတ်တော့သလိုပါ။ မျက်စိထဲမှာ မိုးရေထဲက ကြွက်စုတ်မလေးရဲ့ မျက်နှာလေးသာ ဝဲလှည့်လို့နေ၏။ ခက်တော့နေပါပြီ။

နှလုံးသားဆိုတာ စွဲထင်နေတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို Delete လုပ်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။ အခုတော့ ရတီရယ်။

မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်တိုင် အံ့ဩရလောက်အောင်ကို ကိုယ် မင်းကို ချစ်သွားခဲ့မိပြီပေါ့။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြတော့လည်း ငေးငိုင်းနေတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ကာ ပြည်စိုးက တထစ်ချ ကောက်ချက်ဆွဲလေတော့သည်။

“သေချာပြီ နေညီ၊ မင်းရတီကို ချစ်သွားပြီ” တဲ့။ ပြည်စိုးစကားကို လုံးဝကို သူမငြင်းမိပါ။ ပြည်စိုးက ရယ်ဟဟမျက်နှာနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ငါလည်း ရေစက်ရယ်မကုန်ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ နေညီ”

“ဘာလို့လဲကွာ”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မွေးကတည်းက အခုအချိန်ထိလည်း သူငယ်ချင်း၊ ဟော . . . အခုတော့ မယားညီအစ်ကိုပါ ထပ်တော်ရမယ့်ကိန်း”

ပြည်စိုးစကားကြောင့် သူ သဘောကျစွာပြုံးမိသည်။

ဖီးလ်တက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ။ ဘယ်သူမဆို စိတ်ကူးနဲ့တော့ ရူးခွင့်ရှိတာပဲလေ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်။

ရတီသည် သူမ ရက်ရှည်လများ ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့ရသော ရန်ကုန်မြို့ပြရဲ့ မနက်ခင်းမြင်ကွင်းများနှင့် ခြားနားလှသော မြို့လေး၏ မနက်ခင်းလေးအား သူမ အခန်းပြတင်းတံခါးဝမှတစ်ဆင့် ငေးမောနေမိလေသည်။

ဤမြို့လေးသည် ဘာပဲပြောပြော ရတီ၏ မွေးရပ်မြေ

ဇာတိမြို့ကလေးပဲလေ၊ ဤမြို့လေးကို ရတီချစ်သည်ပင်။

“ရတီ . . . အန်တီသစ်က မနက်စာစားဖို့ ခေါ်နေတယ်”

ရွှေစင်ခေါ်သံကြောင့် ရတီရဲ့အတွေးစကို ပြတ်တောက်၍ သွားရသည်။

“ဪ . . . လာပြီ ရွှေစင်”

မနက်စာကော်ဖီဝိုင်းတွင် မိသားစု စုံစုံညီညီ တွေ့ရလေသည်။

“ရတီ . . . ကျောင်းပိတ်ရက်လေးမှာ သင်တန်းလေး တစ်ခုခုတက်ပြီး အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုပါလား သမီးရယ်၊ ဘာလို့ ဒီဖုတ်တထူထူ တောမြို့ကလေးမှာ လာပြီး အချိန်ဖြုန်းနေရတာ လဲ”

“ဟို . . . သမီး ဒီကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးကိုတော့ ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ မေမေရယ်”

“ဟုတ်သားပဲကွာ . . . မင်းကလည်း သူ့ခမျာ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခေါက်တောင် ပြန်လာရရှာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကျောင်းပိတ်ရက်လေးတော့ နေပါစေကွာ”

ဖေဖေက ရတီဘက်ကဝင်ပြောတော့ မေမေက ဖေဖေကို မျက်စောင်းချိတ်လေသည်။ မေမေ ဒေါ်မြသစ်သည် ရန်ကုန်သူတစ်ဦးပီပီ အမြဲ Active ဖြစ်ကာ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိပြီး ထက်မြက်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေကတော့ စီးပွားရေးလုပ်ရာတွင် ဇွဲရှိပြီး သာမန်အချိန်များတွင်တော့ ခပ်အေးအေးသာ နေလေ့ရှိသူပင်။

မေမေက ရတီအား ရန်ကုန်သို့ မြန်မြန်ပြန်ကာ သင်တန်းတစ်ခုခုတက်စေချင်နေသည်။ ရတီကလည်း မပြန်လိုသေး။ မွေးရပ်မြေမြို့လေးတွင် အေးအေးဆေးဆေးနေချင်သေး၏ ။ ရန်ကုန်ကို ငြီးငွေ့နေတာလည်း ပါသည်ပေါ့။ အဲသည်အချိန်က ဘာသင်တန်း၊ ညာသင်တန်းနှင့်

သင်တန်းတွေ ပွစ်ထကာ ခေတ်မီသူတိုင်း သင်တန်းတစ်ခုမဟုတ်
တစ်ခုတက်ကြသည့်ခေတ်။ ၂၀၀၅ ဝန်းကျင်ပေါ့လေ။

နှစ်မဲတစ်မဲမို့ မေမေက ဘာမှတော့ ဆက်မပြောတော့ပေ။
ကျေးဇူးဖေဖေဟု ရတီစိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဖေဖေအား ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ မနက်စာစားပြီးရင် ရွှေစင်နဲ့သမီး ဘုရားကို
ခဏသွားမယ်နော်၊ ဟို မရောက်တာလည်း ကြာပြီမို့ပါ”

ရတီ စကားအဆုံး မေမေက စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ဖေဖေကတော့
“အေး သွားလေသမီး” ဟု ခွင့်ပြုလေသည်။ သူမပျော်သွား၏ ။ (ရှဲ့ရှဲ့ပါပါ)

“သမီးကို မေမေက သတိပေးရဦးမယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်သံတွေ
မေမေမကြားချင်ဘူးနော် ရတီ၊ တစ်ခုခုဆိုလို့ကတော့ ချက်ချင်း ရန်ကုန်ပြန်ဖို့
အထုပ်ပြင်ရပြီသာမှတ်၊ သမီးခေါင်းထဲ စွဲစွဲမှတ်ထားဖို့က ဟောဒီမြို့မှာ
သမီးနဲ့တူတဲ့တန်တဲ့ယောကျာ်း တစ်ယောက်မှမရှိဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား၊
ငါတောင် အလို့ ညည်းအဖေကိုယူမိတာ”

“ဟ . . . ကလေးဆုံးမတာ ဘယ့်နှယ့်ငါပါ ပါလာရတာ တုန်း”

ဖေဖေနဲ့မေမေဖြစ်အင်ကြောင့် ရတီရော ရွှေစင်ပါ ပြုံးစိစိလေးတွေ
ဖြစ်သွားကြသည်။ မေမေသည် ဖေဖေနှင့် အကြောင်းပါ၍ သာ ဒီမြို့လေးမှာ
လိုက်နေရသော်လည်း ဒီလိုတော့မြို့ကလေးတွင် လုံးဝနေချင်သူတစ်ဦးမဟုတ်။
အင်းလေ . . . ရန်ကုန်သူစစ်စစ်တစ်ဦး အတွက်တော့ တောမြို့ငယ်လေးတစ်ခုဟာ
ငရဲသဖွယ် ဖြစ်နေရှာမှာပေါ့။ ရတီကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဒီမြို့လေးမှာ
မွေးဖွားလာလို့လားတော့မသိ။ ရန်ကုန်ထက် ဒီမြို့လေးမှာ ပို၍ ပျော်မိသည်။
ရန်ကုန်မှာထက် ဒီမြို့လေးက ရတီစိတ်တွေကို ပို၍ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစေသလို လည်း
ခံစားရ၏ ။ သို့သော်လည်း မေမေကို မလွန်ဆန်နိုင်ဝံ့သော ရတီသည်
အချိန်တန်ရင်တော့ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

အချိန်တွေရယ် ကျေးဇူးပြု၍ မကုန်ပါနဲ့ဦးနော်။ စည်းတွေ၊

ဘောင်တွေထဲက ရတီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကလေး နေချင်သေးလို့ပါ။ မနက်စာကို
ခပ်သွက်သွက်လေးစားပြီးတော့ ရွှေစင်နှင့်ရတီတို့နှစ်ဦးသည် ဘုရားသို့
ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ မရောက်တာလည်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

*